

»VERJAMEM V TVOJO KARIZMO!«

Dragi bralci in bralke Pisma Zaveze, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

RAZLIČNI SO MILOSTNI DAROVI, DUH PA JE ISTI: 1 Kor 12,4 V zadnjih tednih, me je še posebej zaposlovalo, zadnje peto, temeljno načelo gibanja: »Verjamem v tvojo karizmo!« Morda se mi je to dogajalo zaradi mojih številnih srečanj v zadnjem času. To je pogovorov znotraj in zunaj naše družine; sestankov in posvetovanj; srečanj z ljudmi, ki živijo in razmišljajo povsem drugače od mene. Pri tem me vse močneje spremlja občutek: Pa saj to je vendarle nekaj najlepšega in dogaja se mi neposredno pred očmi. Kaj pomeni verjeti v karizmo drugega človeka? Že na prvi pogled se sliši simpatično. Morda najprej pomislimo na posebne talente ali sposobnosti. A čim dlje razmišljam o tem, bolj ugotavljam, da stavek sega veliko globlje.

Beseda karizma izhaja iz grške besede »charis,« ki pomeni »milost.« Verjeti v tvojo karizmo, torej ne pomeni prvenstveno občudovati tvoje prednosti. Ampak pomeni: »Verjamem, da Božja milost deluje v tvojem življenju.« Verjamem, da Bog hodi s teboj po poti. Verjamem, da deluje v tebi – pogosto skrito, pogosto nepopolno, včasih celo tam, kjer ga nikoli ne bi mogel prepoznati. Vprašanje, kako Bog deluje v bližnjem, ima v sebi nekaj dramatičnega in presenetljivo otipljivega. V tem kontekstu sem na novo doživel tudi evangelij o usmiljenem Samaritanu. Grška beseda za bližnjega je »plēsion.« Dobesedno pomeni: »tisti, ki je blizu.« Torej moj bližnji prvenstveno ni določena skupina ljudi. Moj bližnji je oseba, ki se ji lahko približam. Je oseba, katere življenje spustim v svoje življenje. Je oseba, ki se ji ne izogibam. Morda bi lahko to temeljno spoznanje formulirali tudi tako: »Verjamem, da mi je Bog v drugem bližje, kot ga jaz dojemam. In zato si drznem približati se mu.«

DVE DRŽI BLIŽINE: Iz te vere se rojevata dve drži, pomembni prav v našem času: Prva drža: oblikovanje bližine. Zelo radi se ukvarjamo z velikimi vprašanji sveta. Z izzivi v Cerkvi in družbi. A Jezus začne pri bližnjih. Pri ljudeh, ki so nam zaupani in pri ljudeh naših družin in naših skupnosti. Pri ljudeh iz krogov naših prijateljev in pri ljudeh, s katerimi živimo in delamo. Prva naloga kristjana ni ves svet, ampak prostor, ki nam ga je zaupal Bog: družina, občestvo, soseska, prijateljstva, ljudje, ki jih je Bog danes postavil na moj prag. Druga drža: bližino kultivirati. Morda je to v prihodnosti, celo ena od velikih nalog krščanstva. Naš čas ustvarja ogromno zunanjo bližino. Hkrati pa na mnogih mestih doživljamo vse večjo notranjo oddaljenost. Razpravljamo drug z drugim, ne da bi se resnično srečali. Poznamo stališča, a ne več zgodb, ki stojijo za njimi. Hitro sodimo in vedno manj poslušamo. Bližina pomeni, da ostajamo dostopni. Da ostajamo odprti za pogovor. Da drugemu damo mesto v svojem srcu. Ne zato, ker se razumemo ali se z njim strinjamo, ampak, ker verjamemo, da Bog deluje v njegovem življenju.

PREPLETENOST NAŠIH USOD: Prav tu me vedno znova vznemirja misel patra Kentenicha. Zanj bližnji ni samo tisti v stiski ob poti. Zanj je bližnji je tudi sopotnik, tovariš v usodi, partner v Zavezi, človek s katerim me je Bog povezal. Nisva naključno drug ob drugem. Drug z drugim smo prepleteni preko Zaveze ljubezni. In prav zato se pristnost naše Zaveze ljubezni kaže prav tam, kjer se razlikujemo. Kentenich je to nekoč lepo izrazil z enim stavkom, ki danes zveni presenetljivo aktualno: »Vsebinsko lahko mislim drugače, toda način, kako se borimo za idejo, mora biti v duhu Zaveze ljubezni.« I. 1955 Bližnji postane kraj, kjer Zaveza ljubezni izkazuje svojo avtentičnost.

Verjamem v svoj osebni ideal – ob tem se počutim zaželen, živim polno življenje.
Verjamem, da lahko rastem – pogosto rastemo prav ob ljudeh, ki nas izzivajo.
Verjamem, da Bog deluje v mojem življenju – prihaja mi naproti preko drugih ljudi.
Verjamem, da vsak moj prispevek šteje – moji prispevki postanejo darila za druge.
Verjamem v tvojo karizmo – ne dvomim več, da v življenju bližnjih deluje Božja milost.

Dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja, morda je v tem tudi zdravilno sporočilo za naš čas, ki tako nujno potrebuje mir. Mir se začne veliko prej, kot pogosto mislimo. Mir se ne začne z velikimi sporazumi. Ampak takrat, ko ljudje v drugem zaslutijo Božje delovanje. Takrat, ko ljudje bližino ustvarjamo. Takrat, ko ljudje bližino gojimo. Takrat, ko ljudje začnemo verjeti v karizmo drugega.

V tem smislu želim vsem nam veliko takšnih srečanj v prihajajočih poletnih tednih!

Vaš, pater Felix Geyer, Schönstattsko gibanje, Nemčija

P. Felix Geyer

